

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 669/2017-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 24. októbra 2017 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Lajosa Mészároša (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], t. č. Ústav na výkon trestu odňatia slobody a Ústav na výkon väzby [REDACTED], vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní sp. zn. 2 Tdo 19/2016 a jeho prípisom zo 17. júla 2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 3. augusta 2017 doručená sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“) vo veci namietaného porušenia čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní sp. zn. 2 Tdo 19/2016 a jeho prípisom zo 17. júla 2017.

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že najvyšší súd prípisom zo 17. júla 2017 sťažovateľovi oznámil, že o jeho námietke zaujatosti, ktorá spočíva najmä v tom, že vec sťažovateľa (dovolanie) bola náhodne pridelená senátu 2T bez možnosti pridelenia veci rozpustenému senátu 1T a zároveň spočívala v namietanom personálnom zložení samotného senátu 2T bez uvedenia konkrétnych dôvodov vylúčenia podľa § 31 Trestného poriadku, nebude najvyšší súd v zmysle § 32 Trestného poriadku konať. Zároveň najvyšší súd sťažovateľovi oznámil, že v ďalších častiach jeho námietky zaujatosti nie je táto podaná bezodkladne a ani o týchto častiach tak konať nebude.

3. Sťažovateľ vidí porušenie svojich práv v tom, že „*predsedníčka Najvyššieho súdu SR p. Švecová spolu so sudkyňami Cisárovou, Serbovou, Henčekovou a Trnkovou na mimoriadnom zasadnutí Sudcovskej rady Najvyššieho súdu SR dňa 18.8.2015 rozhodli o zmene rozvrhu práce opatrením č. 11, ktorým rozpustili senát 1T s účinnosťou odo dňa 1.9.2015! Po preskúmaní tvrdení v zápisnici sa nepochybne vykryštalizuje protiprávny dôvod rozpustenia senátu 1T.*“.

3.1 Vychádzajúc z uvedeného sťažovateľ namieta „*hrubé porušenie mojich práv a to garantovaných čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru, teda práva na spravodlivé súdne konanie vrátane práva na zákonných sudcov a senát rozhodujúci o mojom mimoriadnom opravnom prostriedku a to p. Švecovou a ostatných, ktorý sa podieľali na rozpustení senátu 1T a zbavení funkcie predsedu trestnoprávneho kolégia p. Harabina, lebo v dôsledku nezákonného rozpustenia senátu 1T dňa 1.9.2015 nemohol príslušný technický a programový prostriedok (PC generátor) v čase nápadu môjho dovolania dňa 31.3.2016 vyberať spomedzi všetkých zákonom zriadených senátov, čím došlo k porušeniu môjho práva na to, že dovolanie čo i len mohlo byť pridelené senátu 1T - (Judr. Harabin, Judr. Dohňanský a Judr. Šimonová), čo bolo pre mňa ako občana a procesnej strany v trestnom konaní o ktorom rôzne médiá ako televízie či vydavateľstvá periodík viedli diskreditačnú kampaň veľmi dôležitú, lebo iba sudcovia tohto senátu pri rozhodovaní o mojom dovolaní by sa nenechali ovplyvniť médiami či kýmkoľvek, čo dokazujú ich rozhodnutia...*“.

4. Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd o jeho sťažnosti nálezom takto rozhodol:

„Základné právo [REDAKOVANÉ] na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základné právo nebyť odňatý zákonnému sudcovi podľa článku 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a základné právo na spravodlivé súdne konanie podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp.zn. 2Tdo 19/2016 a jeho rozhodnutím sp.zn. 2Tdo 19/2016 zo dňa 17.7.2017 o mojej námietke zaujatosti porušené boli.

Rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej Republiky sp.zn. 2Tdo 19/2016 zo dňa 17.7.2017 zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný zaplatiť Ústavnému súdu Slovenskej republiky trovy právneho zastúpenia [REDAKOVANÉ] do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu“

II.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

6. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, ak namietaným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom orgánu verejnej moci nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (porovnaj napr. I. ÚS 105/06, II. ÚS 66/2011, III. ÚS 155/09, IV. ÚS 35/02)

III.

7. Sťažovateľ tvrdí, že o jeho námietke zaujatosti nebolo najvyšším súdom rozhodnuté, pričom námietka zaujatosti spočívala v tom, že z dôvodu v tom čase platného znenia rozvrhu práce neexistoval senát 1T, ktorému by bolo možné (náhodným výberom) vec sťažovateľa prideliť.

7.1 V úvode ústavný súd uvádza, že najvyšší súd v napadnutom prípise jasne vysvetlil, prečo o námietke zaujatosti sťažovateľa nebude v zmysle Trestného poriadku konať. Sťažovateľ neuviedol ani jeden dôvod vylúčenia sudcu podľa § 31 Trestného poriadku a navyše „námietku“ neuplatnil bezodkladne tak, ako to vyžaduje Trestný poriadok.

7.2 Žiadne z katalógu základných práv a slobôd v zmysle ústavy či dohovoru nezaručuje účastníkovi akéhokoľvek súdneho konania nárok na personálne zloženie senátu podľa predstáv účastníka, resp. neexistuje ústavou či dohovorom chránený nárok na zloženie sudcovského stavu konkrétneho súdu z konkrétnych, účastníkom želaných sudcov.

7.3 Sťažovateľova vec (dovolanie) bola pridelená senátu 2T náhodným výberom prostredníctvom elektronickej podateľne zo senátov zriadených zákonným spôsobom podľa

v tom čase platného rozvrhu práce. Nemožno potom hovoriť o porušení akéhokoľvek základného práva sťažovateľa týkajúceho sa spravodlivého procesu či zákonného sudcu.

7.4 Ústavný súd preto odmietol sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

8. V závere ústavný súd dodáva, že sťažovateľ vo svojej sťažnosti „námietol“ predpojatosť všetkých sudcov ústavného súdu, a to týmto spôsobom:

„Týmto vznášam námietku zaujatosti voči tým sudcom Ústavného súdu Slovenskej republiky, ktorí sú preukázateľne zaujatí voči sudcovi p. Judr. Štefanovi Harabinovi, lebo rozhodnutie v môj prospech o námietke č. 1 týkajúcej sa bodu 1 námietky zaujatosti, je dať za pravdu aj sudcovi p. Judr. Štefanovi Harabinovi, čo neurobia pre ich osobný záujem mu poškodiť.“

Keďže nemám vedomosť, ktorí to sú, formulujem ju tak ako som uviedol, nakoľko ak by im táto vec bola pridelená, budú si toho vedomí.“

8.1 Ústavný súd uvádza, že uvedené tvrdenia nemožno považovať za účinne uplatnenú námietku predpojatosti sudcov ústavného súdu podľa § 28 zákona o ústavnom súde, keďže sťažovateľ neoznačil konkrétneho sudcu, voči ktorému vznáša námietku predpojatosti, a neuviedol ani relevantné dôvody, pre ktoré by mal byť konkrétny sudca ústavného súdu podľa mienky sťažovateľa vylúčený z rozhodovania o jeho sťažnosti. Ústavný súd preto tvrdenia sťažovateľa nevyhodnotil ako účinne uplatnenú námietku predpojatosti sudcu ústavného súdu, a preto ani o žiadnej námietke predpojatosti konať nemohol.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. októbra 2017